SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1922 | 71. AARGANG

EVANGELIETS ORDINANCER ER NØDVENDIGE.

Det er en almindelig Mening, at det ikke er nodvendigt at rette sig efter nogen bestemt Lov eller underkaste sig nogen som helst Ordinancer for at sikre sig Herlighed, Lyksalighed og Ophojelse i Guds Rige. Mange tænker, at dersom de kun lever et moralsk Liv og ikke overtræder Landets Love, da vil alt være godt, selv om Ordinancer iagttages eller ikke. Denne Idé har disse vistnok faaet ved at betragte Folgerne af den religiose Strid og Uenighed, som de ser omkring sig, idet én paastaar, at hans Anskuelser og Lærdomme er rigtige, medens en anden, hvis Lærdomme i mange Henseender er vidt forskellige fra den forstes, paastaar, at hans Mening er den rigtige, at man skal tro, som han tror, for at blive salig.

Denne Tingenes Tilstand har bragt mange til at holde sig udenfor alle religiose Samfund og at anse alle Ordinancer for unodvendige. De sætter derfor deres Haab til gode Gerninger og et retskaffent Liv som det rette Middel, hvorved de kan sikre sig Adgang til Guds Rige. I nogle Tilfælde kan denne

Anskuelse ogsaa være foraarsaget ved den populære Vildfarelse, som prædikes af mange, der kalder sig Lærere, nemlig, at Tro paa den Herre Jesus Kristus er alt, som behoves, naar der hermed følger, hvad de kalder en Hjærte-Forandring. Syndsforladelse er da sikret, siger de, og Lydighed mod Ordinancer er efter deres Mening kun en Form eller Ceremoni uden nogen Betydning som Frelsemiddel. En Person, som ikke tror paa Nodvendigheden af at underkaste sig Evangeliets Ordinancer, men lever et moralsk og samvittighedsfuldt Liv, er mere respektabel end den, som adlyder Ordinancerne og hverken er moralsk eller samvittighedsfuld, men dette gor derfor ikke Ordinancerne unodvendige. En saadan Person maa man naturligvis agte, men om vi end beundrer og foretrækker dennes Ærlighed fremfor den andens Hykleri, saa vil dette ikke bevise, at Lydighed mod Ordinancerne bor eller tor blive tilsidesat, eller at den Forstnævnte ikke vilde have været endnu mere agtværdig og værd at foretrække, hvis han havde adlydt dem. Menneskene kunde heller ikke være retfærdiggjorte ved at nægte at adlyde Ordinancer, som Gud har indstiftet, under Paaskud af, at de ser saa megen Strid og Uenighed blandt de, som beraaber sig paa at være Kristi Efterfolgere. Det vil ikke være tilstrækkelig Undskyldning for Forsommelsen af deres Pligter. Dersom det rette Begreb om, hvad der er nodvendigt for Menneskene, ikke kan erholdes, da kunde de maaske undgaa Ansvar og Fordommelse, men naar Lyset er sendt til Verden og Vejen anvist dem, hvor de kunde faa det rette Begreb om de Ordinancer, som maa adlydes, og de da ikke agter paa denne Vejledning, saa kommer de under Fordommelse, og deres Fordommelse er retfærdig. Kun faa, som kender Biblens Indhold, vil nægte, at visse Ordinancer ansaas for at være nodvendige og bindende i gamle Dage, og at de derfor blev adlydt. Det monsterværdige Eksempel paa Lydighed, som Jesus viste, og de mindeværdige Ord, som han yttrede, da han gik til Johannes ved Jordans Flod for at dobes, maa i sig selv være tilstrækkeligt

til at overtyde enhver om, at han ansaa Ordinancer for at være nodvendige og bindende. Han, den evige Faders Son, ved hvem Verden var skabt, som var hellig og uden Synd, ansaa det for nodvendigt at vise Lydighed mod Daabens Ordinance for »at fuldkomme al Retfærdighed«. Det vil maaske forekomme mange ydmygende at gaa hen og blive begravet i Daabens Vande, men Guds Son ansaa det ikke for nedværdigende at vise Lydighed mod sin Faders Befaling, og han lærte sine Disciple at gøre det samme og tillige at lære andre, som i Fremtiden maatte komme til at tro paa ham, at vise Lydighed mod denne Ordinance.

Der er ingen Undtagelse, thi uagtet Saulus (senere kaldet Paulus) havde hort Herrens Rost fra Himlen, eller at Cornelius havde været betjent af en hellig Engel, saa maatte de dog underkaste sig Herrens Befalinger og blive dobt til Syndsforladelse og modtage den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, for siden at kunne vandre i et nyt og helligt Levned. Hvis de ikke havde adlydt disse Fordringer, vilde de ikke have været beredt til at indgaa i Guds Rige; thi Jesus sagde: »Uden nogen bliver fodt af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige«. Han blev selv fodt af Vand, da Johannes dobte ham i Jordans Flod, hvorefter han modtog den Hellig-Aand, med andre Ord, han blev fodt af Vand og Aand. Jesus blev saaledes et Eksempel for alle, som tror paa ham. Den, som elsker ham, holder hans Befalinger. En moralsk, oprigtig og samvittighedsfuld Vandel fritager ingen fra at folge ham og vise Lydighed mod disse Ordinancer; det gor dem mere værdige til at erholde Guds Velsignelser, og den eneste Maade »at opfylde al Retfærdighed«.

Hvor urimeligt synes det ikke, at det skulde være nodvendigt for et rent og helligt Væsen, som Jesus, paa denne Maade at fuldkomme al Retfærdighed, og anses for unødvendigt for syndefulde, faldne Mennesker. Menneskene kan maaske indbilde sig, at de tror paa og elsker Jesus, men for at vise denne Tro og Kærlighed, maa de holde hans Befalinger.

Skont de forskellige Sekter er indbyrdes uenige om, hvad der er Kristi Befalinger, saa er hans Befalinger dog tydeligt nok angivne i den hellige Skrift, og naar de bliver fremsatte af dem, som har Myndighed til at lære, og under Indflydelse af Guds Aand, vil enhver blive overbevist om Sandheden og den store Nodvendighed at adlyde dem. De vil indse, at for at behage Gud og sikre sig Adgang til hans Rige, er det nodvendigt at tro, at Jesus Kristus er Guds Son, at omvende sig fra Synd, at blive dobt til Syndsforladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; de vil indse, at disse er Ordinancer, som maa adlydes for at kunne optages i Guds Kirke eller blandt dem, som han anerkender som sit Folk.

Da Folkemængden paa Pinsedagen troede, at Jesus var Guds Søn, som en Følge af hvad de havde hørt og set, og de raabte til Apostlene: »I Mænd, Brødre, hvad skal vi gore for at blive salige«, blev der svaret: »Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skal erholde den Hellig-Aands Gave«. De adlød og modtog derved de lovede Velsignelser. Disse Betingelser, som var nodvendige i fordums Dage, er ligeledes nodvendige for Menneskene i vore Dage. Herren er et uforanderligt Væsen, og hans Love og Ordinancer er ogsaa uforanderlige. Han har indstiftet og anvist Midlerne, ved hvilke Menneskene kan komme til ham, og det er den eneste Vej, som de kan vandre paa med Sikkerhed.

„FØREND SØLVSTRENGEN LØSNES".

(Af *Morten A. C. Nicolaysen.*)

(Fortsat fra Side 313.)

Det er mig ogsaa magtpaaliggende at hidsætte ovenstaaende Forklaring om »Solvstrængen«, fordi den er den mest naturlige Losning paa Problemet i Betragtning af de mange absolut vederhæftige Fakta-Eksempler paa Forudfølelsers Opfyldelse, profetiske Underretninger, Syner og profetiske »Dromme«, synsk

Søvngang, Samtale mellem Bekendte under Natten, medens de begge sove, Dodsfald i et Hus om Natten, medens den Dode aabenbarer sig for en anden Sovende i samme Hus og saa fremdeles, hvilke Eksempler Camille Flammarion giver i sit folkeligt videnskabelig-filosofiske Værk, 1. Bind om »Doden og dens Mysterier«.

Jeg skal give en Illustration fra min Bekendtskabskreds for maaske at gore det mere tydelig for Læseren. For kort Tid siden horte jeg fra en Moder, der var bedrovet over et privat Anliggende. Hun græd i Nattens Timer derover. Hun har en Son sydpaa i Utah; medens han sov, saa han sin Moder græde. Senere hen, da de modtes, sagde han til Moderen: »Jeg dromte, jeg saa Dig græde om Natten,« og nævnede Tidspunktet. Moderen forklarede det med et bekræftende Svar. Jeg fik Oplysningen fra hende selv, idet hun var forbavset over det sammenstodende Tilfælde. I Betragtning af det aandelige Jegs Unddragelse langs »Solvstrengen« under Sovnen, bliver det ikke vanskeligt at forklare sig det aandelige Sammentræf, naar den frigjorte Aands overordentlige Seevne og Folsomhed tages i Betragtning.

Folgende er et andet kort Eksempel fra Flammarion: Fru A. havde i flere Aar haft en Tjenestepige, som hun holdt meget af. Pigen giftede sig og fik sit Hjem paa en Farm langt fra Fru A.s Hjemsted. En Nat vaagnede pludselig den tidligere Tjenestepige og sagde til Manden: »Lyt! Horer Du! Fru A. kalder paa mig!« Alt omkring var Stilhed og Tavshed, og Manden beroligede hende. Kort efter blev Hustruen mere nervos og erklærede: »Jeg maa gaa til Fru A., hun kalder paa mig, og jeg er vis paa, at jeg burde gaa.« Manden provede igen at berolige hende og slog det hen med, at det var bare en daarlig Drom. Den næste Dag, da Manden gik til Byen, erfarede han, at Fru A. var bleven pludselig syg den foregaaende Aften, var dod om Natten og havde i den doende Tilstand kaldt paa sin forrige Tjenestepige og *netop paa det Tidspunkt*, da hun havde hort sin tidligere Frues Stemme kalde.

Naar Dromme af saadan Beskaffenhed staar præget tydeligt i den sete eller hørte Erindring, saa har de deres absolute Betydning. De aandelige Jeg var i dette Tilfælde i Kærlighed tiltrukket til hinanden, og Modpartens Kalden var saa indtryksfuld, at det endnu ringede i hendes Øren, da hun vaagnede. Det vil tage for megen Plads at nævne andre og slaaende Eksempler. Men der kan ifolge alle disse strengt ydre tilkendegivne Meddelelser ikke være Tvivl om, at det er det aandelige Jeg — den subjektive Intelligens — som, medens Legemet hviler paa Lejet, modtager sine Indtryk i den aandelige Verden. Skal vi gore Sagen end mere forstaaelig ved en Rettesnor, saa er visse Personer, som Videnskaben ogsaa beviser, bedre og mere ejendommelig sjælelig udstyret end andre for at kunne bevare dette af Jeg'et optegnede Klarsyn. Det skal ikke være usagt, at guddommelige Væsener til Tider gor deres Indflydelse gældende, som f. Eks. i Lorenzo Youngs Syn.

De, som med hele deres Sjæl har omfattet Jesu Kristi Evangelium, som det paany er aabenbaret og givet til Profeten Joseph Smith, kan som Regel vide, at naar de forud bestemt foler eller véd, at de er stillet overfor et Onde, en Fare og lignende, at de i Bon og Paakaldelse kan anraabe Gud om Hjælp derimod og blive hort og hjulpet paa forskellig Maade,

Det omtalte Magazin, som forklarer de psykiske Funktioner, *fordømmer skarpt* »Spiritismen«s Seancer, da Medier ved at give sig ind under fremmede Aanders Fangenskab bliver sjælelig odelagte, og de, som giver sig af med »Spiritismen«s Kunst, er udsat for Bedrageri.

AFLØSNING.

Folgende Ældster er hæderligt aflost fra deres Missionsvirksomhed i Danmark: Hans C. Hansen, John H. Jorgensen, William Petersen, Orla Nielsen, Elis H. Tronier og Johannes

Rasmussen. De afrejste her fra Kobenhavn den 26. Oktober med »United States«.

Vi onsker, at Gud maa velsigne disse Brodre i Fremtiden for alt det Gode, de har udfort.

EFTERAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen aabnedes Lordag Aften den 7. Oktober 1922. Missionspræsident Carl E. Peterson og Konferencepræsident John H. Jorgensen var til Stede. Koret sang Salmen: »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«. Bon af Ældste Orla Nielsen. Salmen: »Nu Fryd mit Hjærte finder« blev dernæst sunget. Præs. John H. Jorgensen gav Rapport for Aalborg Gren. Der var indlemmet 8 Medlemmer siden sidste Konference og gode Udsigter for Fremgang. Han gav tillige Rapport for Ungdomsforeningen og den kvindelige Hjælpeforening. Ældste Konrad Klitgaard rapporterede Aalborg Sondagsskole. Ældste Orla Nielsen rapporterede sit Arbejde som omrejsende Missionær i Aalborg Konference. Til Afveksling sang Koret: »Evigheds Pagt«. Søster Martine K. Sorensen bar sit Vidnesbyrd og opmuntrede til Trofasthed. Ældste Owen Poulsen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Ældste C. P. Sorensen opmuntrede alle til at gore Fremgang. Koret sang: »Skonne Dag«, og Modet sluttede med Taksigelse af Konrad Klitgaard.

Sondag den 8. Oktober Kl. 10 Form. fortsattes Konferencen. Salmen: »Kom Brodre, Søstre« blev afsungen. Bon af Ældste Owen Poulsen. Salmen: »Naar Verden er kold« blev sunget. Et udmærket Søndagsskole-Program udfortes af Aalborg, Bronderslev og Hjorrings Sondagsskole-Klasser. Til Afveksling Salmen: »Kastes Du paa Bolgen om«. Fire Sondagsskole-Elever fra Bronderslev og Hjorring sang en smuk Afskedssang som en Tak til Missionær Orla Nielsen for hans gode Arbejde. Missionspræs. Carl E. Peterson komplimenterede Sondagsskolen for det gode Program, som var udfort, glædede

sig over, at nye Tanker og Idéer udfoldede sig i Skolen, gav et kort Resumé af de Emner, som var omhandlet. Skolen sluttede med Salmen: »Velsign, o Gud, Dit Folk«. Taksigelse af Ældste Holger Jorgensen. Til Stede 106 Personer.

Modet Sondag Efterm. Kl. 2. Koret sang: »Kom Hellige«. Bon af Ældste Orla Nielsen. Sang af Koret: »Du som dadler og fordommer«. Et Barn blev velsignet. Præsidenten for Aalborg Konference, John H. Jorgensen, og omrejsende Ældste i Aalborg Konference, Orla Nielsen, blev afløst med Tak og Ære for deres gode Arbejde. Kirkens Generalautoriteter og folgende Brodre og Søstre blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner: Som Præsident for den danske Mission Carl E. Peterson, Missionssekretær Karla Hansen, C. P. Sorensen som Præs. for Aalborg Konference, Vald. Gerlach som Sekretær for Aalborg Konference og Martine K. Sorensen som Missionær i Aalborg. Markus P. Jacobsen som Forstander for Frederikshavn Gren, Niels Andersen som Forstander for Hjorring Gren, Anders Kemper som Forstander for Bronderslev Gren med Kristian Nielsen som Medhjælper. Som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening Johanne M. Petersen med Maren Jorgensen og Petrea Olsen som Raadgivere, Sekretær Elly Caspersen, Kasserer Agnes Gerlach. Som Forstander for Søndagsskolen Konrad Klitgaard, 1. Raadgiver J. P. Jensen, 2. Raadgiver E. A. Sandberg, Sekretær Karlo Klitgaard. Præsident for Ungdomsforeningen Jens C. Olsen med Holger Jorgensen og Marie Klitgaard som Raadgivere, Sekretær Vald. Gerlach. Præsident for Kredslærerne E. A. Sandberg. Sangleder Vald. Gerlach. Organister Marie Rasmussen og Anna Jensen samt Sangkorets Medlemmer.

Ældste Niels Andersen talte over Emnet: »Hvorledes staar vi i vort Forhold til andre Mennesker«. Ældste Orla Nielsen rapporterede Frederikshavns Gren, samt takkede alle de tilstedeværende Soskende for den Venlighed og Gæstfrihed, de havde vist ham i hans Missionstid, som nu var til Ende.

Anders Kemper rapporterede Bronderslev Gren. Til Afveks-

ling sang Koret en Salme. Missionspræs. Carl E. Peterson fremdrog nogle Minder fra Carthage Fængsel, hvor John Taylor sang den indholdsrige Sang: »En stakkels sorgbetynget Mand« (som Koret havde sunget), kort før Joseph Smith og Hyrum Smith ofrede deres Blod for Sandhedens Sag. Præs. John H. Jorgensen takkede alle, som havde vist ham Venlighed under hans Mission her i dette smukke Land, hvor hans Forældre var født, og det vilde glæde ham at høre i Fremtiden, at Aalborg Konference gik fremad. Præs. C. P. Sorensen og Søster C. P. Sorensen talte om det gode og inspirerende Program, som var udført af Søndagsskolen. Mødet sluttede med Salmen: »For Dig vi komme«. Taksigelse af Vald. Gerlach.

Mødet Søndag Aften Kl. 7. Salmen: »Fra Himlens høje Hvælv«. Bøn af Ældste L. Caspersen. Salmen: »Elskte Zion, stærkt Du stande« blev sunget af Koret. Ældste Owen Poulsen talte over Emnet Tro. Til Afveksling sang Koret: »Mon hjemmé i Dalen jeg savnes«. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Hvorfor bygger Mormonerne Templer«. Mødet sluttede med Salmen: »Kongernes Konge«. Taksigelse af Ældste Jens Olsen. Til Stede var ca. 150 Personer.

Mødet Mandag Aften Kl. 8. Salmen: »Brudte ere Morkets Lænker« blev sunget. Bøn af Ældste Owen Poulsen. Koret sang Salmen: »Stor Herren er og til hans Pris«. Missionspræs. Carl E. Peterson talte om Orden og Disciplin indenfor Kirken og følgende Emner: Bønnen, Uddannelse af Lærere og Lærerinder, Skandinaviens Stjerne, Tiende, Kundskab om Gud og hans Værker. Mødet sluttede med Salmen »Messias han kommer«. Taksigelse af Missionspræs. Carl E. Peterson.

Tirsdag Aften sluttede den vellykkede Konference med en festlig Sammenkomst i Forbindelse med en Bazar, arrangeret af den kvindelige Hjælpeforening, samt et godt Program.

Orla Nielsen,
Skriver.

EN LYNFART I UNIVERSET.

Et sandfærdigt Indtryk af Aandernes Tilstand efter Døden og de himmelske Boliger.

(Oversat af *Morten A. C. Nicolaysen.*)

Ældste *Lorenzo Young,* en Broder til Brigham Young, havde, *før* han blev et Medlem af Kirken, i 1827 eller 28 følgende Syn ligesom Paulus*) eller maaske med en mere korrekt Benævnelse en Henrykkelse i Aandeverdenen og til de højere himmelske Boliger.

Det er en af de mange Stadfæstelser af den personlige Aands Samhorighed med Legemet, som mange Ældster i Kirken kan berette om, og som jeg eventuelt senere skal komme tilbage til i deres udprægede Realisme, da de klargor, hvad jeg har skrevet om Flammarions Bog og »Solvstrengen«.

Jeg oversætter hermed fra hans Autobiografi. (Bemærkningerne i Parentes er af Oversætteren.)

*) Paulus omtaler i det 12. Kap. af andet Korinter Brevet sin Henrykkelse til den tredje Himmel. Han var rimeligvis længere fremme i den Stad, hvor det blev betydet Broder Young at vende om, thi Paulus siger, at han havde ikke Lov at udtale sig om, hvad han horte. Det skete i Aaret 44 ved den Tid, han begyndte sin forste Missionsrejse, da han siger, det var 14 Aar siden. Aabenbarelsen er ikke identisk med den, han modtog ifolge Ap. Gern. 22: 17. og Gal. 2: 2. — Paulus er aldeles sikker paa, hvad han *har oplevet,* men efter hans Udtalelse véd han ikke, *hvorledes* det gik til med denne Henrykkelse. Udtalelsen: »Af en saadan (Personlighed) vil jeg rose mig« lader os dog ane, han mente, det maatte være hans aandelige Personlighed, som var henrykket. Lorenzo Young vilde ikke have vidst mere, om han ikke var bleven tilladt at se sit eget efterladte Legeme, ligesom flere andre i denne Uddeling har set det ved en forelobig Henfart i Aandeverdenen. Overfor Joseph Smiths forste hoje Aabenbaring af Faderen og Sonnen er det ogsaa rimeligst at antage, at hans aandelige Personlighed var henrykket for at kunne taale Synet af Væsener, der i deres høje Fremskridtstilstand reflekterer det samme Lys og Kraft, som er beskrevet i nærværende Syn, og som Kod og Blod ikke kan taale uden at fortæres deraf. Det var ogsaa Apostel Orson F. Whitneys Mening om Joseph Smith i en Konference-Tale, som jeg selv overhorte for flere Aar siden, idet han henviste til Mose

»Medens jeg opholdt mig i Watertown, blev jeg gift og flyttede senere til Mendon, Monroe County, New York. Paa dette Sted havde jeg en mærkværdig Drom eller Syn. Det forekom mig, at jeg dode. I et Øjeblik var jeg ude af Legemet med fuld Bevidsthed om, at der var sket en Forandring. En himmelsk Budbærer eller Vejleder stod med det samme ved min Side. Jeg tænkte og handlede lige saa naturligt, som jeg havde gjort i Legemet, og alle mine Sanseindtryk syntes at være lige saa fuldkomne uden Legemet, som da jeg besad det. Den tilstedeværende himmelske Personlighed var klædt i skinnende hvidt. Jeg forblev en kort Tid i Værelset, hvor jeg saa mit Legeme ligge. Min Soster Fanny, som boede hos mig paa det Tidspunkt, og min Hustru græd bittert over mit Dodsfald. Jeg havde megen Medfolelse med dem i deres Sorg og onskede at troste dem. Jeg folte, at jeg var under min himmelske Ledsagers Styrelse eller Kontrol. Jeg bad ham give mig det Privilegium at tale til dem, men han sagde, at han kunde ikke tilstede det.

Syner i »Den kostelige Perle«. Apostelen meddeler i 1. Kap. af sin Aabenbaring, at han var henrykket i Aanden, da han saa Jesus Kristus, hvis Udseende var, som naar Solen skinner i sin Kraft. Det er ogsaa et analogisk Bevis for ovennævnte Synspunkt. Det »Paradis«, som Lukas omtaler i 23. Kap. 43. V., maa ikke forveksles med det hojere »Paradis«, som Paulus var henrykket til, og som ogsaa Jesus omtaler i sin Aabenbarelse til Johannes 2. Kap. 7. V. — Det fremgaar ligeledes af Efeserbr. 4: 10. og Hebr. 4: 13.—14., at der er flere »Himle« eller ophojede Boliger. Det er et Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og profetiske Syn, at han forstod dette. Han siger: »Der gives tre Himle eller Grader i den celestiale Herlighed. Og for at erholde den hojeste maa et Menneske indgaa i denne Præstedømmets Orden; der menes hermed den nye og evige Ægteskabspagt; og med mindre han gor dette, kan han ikke opnaa den.«

Endog den lærde danske Biskop Skat-Rordam, som vi kan takke for en udmærket Oversættelse af det Ny Testamente, udtalte om Paulus's Syn, at »det betegner en aandelig Trinfolge mellem disse Himle, efter den forskellige Fylde, hvori deres Beboere lever deres Liv i Gud.« — Deri kan vi give ham Ret. Mennesket bor i Kærlighed til Gud og Næsten tragte efter den hojeste Grad.

(Ifølge Artiklen »Forend Solvstrengen losnes« er der ingen Tvivl om, at de alle tre var til Stede her, medens deres Legemer hvilede paa Lejet, og at det virkelig forekom de to Kvinder — seende med deres aandelige Øjne — at Broderen og Manden var dod. Det var naturligvis ogsaa af denne Grund, at Ledsageren med den fulde Forstaaelse af de aandelige Love ikke kunde tillade nogen Forstyrrelse og Samtale.)

Min Ledsager sagde nu til mig: »Lad os gaa.«

Det forekom mig, som om alle Afstandsforhold var tilintetgjort. Vi gik tilsyneladende opad og var næsten ojeblikkelig i en anden Verden. Den var saa storslaaet, at jeg ikke kunde danne mig et Begreb om dens Omfang. Den var fyldt med tallose Væsner, som syntes lige saa naturlig menneskelige som de, mellem hvilke jeg havde levet. Jeg havde været bekendt med nogle af dem i den forladte Verden. Min Ledsager oplyste mig om, at de, jeg saa, endnu ikke var ankomne til deres endelige Bestemmelsessted. Det forekom mig, at alle Slags Folk var tilfældigt blandet ligesom paa Jorden. Deres Omgivelser og Opforselsmaade betydede, at de befandt sig i en Forventningstilstand og var beredt paa indholdsrige Begivenheder for deres Fremtid.

Medens vi forlod dette Sted, sagde min Ledsager: »Jeg vil nu vise Dig de Fordomtes Tilstand.« Og idet han pegede med sin Haand, sagde han: »Se!«

Jeg saa ned over en Afstand, som forekom mig ufattelig. Jeg stirrede paa en umaadelig stor Egn, opfyldt af en Masse Væsner. Jeg kunde se enhver Ting med den mest nojagtige Tydelighed. Den store Folkemængde saa yderst ulykkelig ud.

»Disse,« sagde min himmelske Ledsager, »er de, som har stodt Frelsens Midler fra sig, som blev udrakt indenfor deres Omgivelser; og de har, som Du ser, bragt Fordømmelsen over sig selv.«

Udtrykket i de Lidendes Ansigter var tydeligt og ikke til at tage fejl af. De betydede det yderste Samvittighedsnag, Sorg og Nedslaaethed. Det var let nok at se, at de var sig be-

vidst, at ingen andre end dem selv kunde dadles for deres elendige Tilstand. Denne Scene gjorde saa stærkt Indtryk paa mig, at jeg ikke kunde tilbageholde Taarerne.

Min Ledsager udtalte igen: »Lad os vende bort herfra.«

Vi var straks ved Porten af en herlig By. En Vagt aabnede den, og vi passerede indenfor. Byen var overordentlig skøn, og som det ligger over min Evne at kunne beskrive. Den var indhyllet i det reneste hvide Lys, stærkt uden at være skærende eller ubehageligt. Beboerne, Mænd og Kvinder, var i deres Beskæftigelser og Omgivelser tilfredse og lykkelige. Jeg kendte dem, jeg mødte, uden at blive fortalt, hvem de var. Jesus og de første Apostle var der. Jeg saa og talte med Apostlen Paulus.

Min Ledsager tillod mig ikke at dvæle længe undervejs, men førte mig temmelig hurtig gennem denne Egn til en anden endnu højere, men forbunden med den. Den var endnu skønnere og herligere end nogen Ting, jeg for havde set. Dens Udstrækning og Pragt forekom mig at være ufattelig.

Min Ledsager pegede paa et Paladsomraade, som overgik alt i Fuldkommenhed og Skønhed. Det var indhyllet i den stærkeste Lysvibration. Det syntes at være en mægtig Lysfontæne, der kastede sin stærke Funklen og Tindren af Herlighed til alle Sider, og jeg kunde ikke forestille mig Grænsen for dens Udstrømning. Saa siger min Ledsager: »Det er Stedet, hvor Gud residerer.« Han tillod mig at gaa ind i den herlige Stad, men kun et kort Stykke. Uden at tale vinkede han til mig paa en Maade, som lod mig forstaa, at vi skulde vende om.

Vi var snart efter i en tilstødende Stad. Jeg mødte der min Moder og Søster, den sidste døde i seks Aars Alderen. Jeg kendte dem med det samme.

Efter en kort Tids Samkvem med de rene og lykkelige Væsner paa dette Sted, sagde min Ledsager igen: »Lad os gaa.« Vi var snart tilbage og ud af Porten. Min Ledsager sagde derpaa: »Nu vil vi vende tilbage.«

Jeg kunde tydelig se Verden, hvorfra vi var udgaaet. Den syntes at ligge i en uhyre Afstand under os. Den saa for mig ud til at være skyet, trist og mork. Jeg blev opfyldt af en sorgelig Skuffelse, jeg kan gerne sige Skræk ved Tanken om at returnere til det jordiske Sted. Jeg formodede, jeg var gaaet bort for at blive i de himmelske Boliger, som jeg saa længe havde ønsket at se. Den Tanke, at jeg skulde vende tilbage, havde indtil dette Nu ikke indtruffet hos mig.

Jeg fremførte mine Anmodninger til Ledsageren om at lade mig forblive. Han svarede, at »jeg var kun ifølge Tilladelse bleven vist disse himmelske Steder, for jeg havde endnu ikke opfyldt min Mission i den jordiske Verden; jeg maatte derfor gaa tilbage til mit Legeme. Hvis jeg var trofast mod Guds Naadegaver, som vilde blive tildelt mig, og hvis jeg vilde bære et trofast Vidnesbyrd til de jordiske Indbyggere om den korsfæstede og opstandne Frelser og hans Forløsergerning for Mennesket, da skulde jeg i Løbet af en forholdsvis mindre Tid blive tilladt at vende tilbage til disse Steder og blive der.«

Disse Ord gav mig Trost og inspirerede min Sjæl med Troens Lys. For mig var disse Ting virkelige. Jeg følte, at jeg var bleven betroet en stor Mission, og jeg antog den af mit ganske Hjerte.

Denne Missions Ansvarlighed har siden den Tid hvilet paa mit Sind.

Vi vendte tilbage til mit Hus. Der saa jeg mit jordiske Legeme, og det forekom mig at ligge livløst som til Begravelse.

Det var med Uvilje, at jeg igen tog det i Besiddelse, men med Forsæt om at gaa til mine daglige Pligter og at opfylde den mig betroede Mission. Jeg vaagnede og fandt mig selv liggende paa Lejet. Jeg laa den øvrige Del af Natten og overtænkte, hvad der var bleven vist mig. Hvad jeg saa, var lige saa virkelig for enhver af mine Sanser som andre Ting, jeg har været i Berøring med her i Livet. Og Erindringen om denne Tildragelse staar lige saa klar for mig i Dag efter halvtredsindstyve Aars Forløb med deres mange Omskiftelser.

Skont jeg ikke tilhorte nogen Kirke (det var 2—3 Aar for Kirkens Oprettelse), saa var Aanden fra den Tid med mig, saa jeg kunde staa op og vidne om Frelserens Lidelser og Forløsergerning. Ved enhver Lejlighed, offentlig og privat, formanede jeg Folket til at ove Tro paa Jesus Kristus, at omvende sig fra deres Synder og leve et retfærdigt Liv og ove gode Gerninger.

— — —

(Der er ingen Tvivl hos mig om denne Beretnings Virkelighed, og at Broder Youngs Aand var henrykket til de himmelske Stæder og Boliger. — Kristus selv udtalte hernede med Hensyn til denne Sag: »Eders Hjærte vorde ikke forfærdet; tror paa Gud og tror paa mig. I min Faders Hus er der mange Boliger; var det ikke saa, havde jeg sagt Eder det; thi jeg gaar bort for at berede Sted for Eder. Og naar jeg er gaaet bort og har beredt Eder Sted, kommer jeg igen, og jeg vil tage Eder til mig, for at ogsaa I skulle være, hvor jeg er. Og hvor jeg gaar hen — Vejen vide I.« (Se iovrigt hele Johannes Ev. 14. Kap.). Det Budskab og den Mission, Lorenzo Young fik, var iovrigt ogsaa i Harmoni med Frelserens Ord i dette Kapitel.

Jeg har heller ingen Grund til at tvivle om Eksistensen af Lysets Engle, thi jeg véd, at en saadan aabenbarede sig og besogte min Hustru, medens hun var lysvaagen, og overbragte et privat Budskab. Hun saa Vedkommende i Lysskikkelse lige saa klart som enhver anden Personlighed.)

— — —

Ca. 3 Aar efter sit Syn, i Aaret 1831, blev Lorenzo Young overbevist om, at den nylig forkyndte »Mormonisme« var Sandheden, Vejen og Livet. Han var hele sit Liv en trofast Arbejder for Guds Riges Opbyggelse; han blev meget provet og forfulgt og udstod mange Lidelser for Evangeliets Skyld; han var tro indtil Enden og har saaledes arvet Livets Krone.

— — —

I Slaget ved Croaked River mod Pobelen saa han igen, at Lysets Sendebud ikke var langt fra de trofaste Hellige. Han blev trængt ud mod den yderste lodrette Jordrand til Floden, der lob 10 Fod forneden, og en stor Missourianer rejste sit Sværd mod ham for med et desperat Slag at slaa ham ihjel; han fortæller derom:

»Da hans Arm udstraktes, saa jeg en Haand passere ned bag hans Hjerne og mellem hans Skulder. Der var ingen andre Personer i Nærheden, og jeg har altid været af den Mening, at jeg saa Herrens Engels Haand lægge sig imellem til min Befrielse. Thi *min Fjendes Arm blev øjeblikkelig lam*, og jeg fik Tid til at sætte mig til Modværge og fri mig selv fra den livsfarlige Situation.«

DØDSFALD.

Broder *Chr. G. Christiansen* afgik ved Døden i sit Hjem i Mink Creek, Idaho, den 23. September 1922 og blev begravet fra Mink Creeks Modehus. Mange af Afdodes Slægt og Venner talte ved Baaren og bar Vidnesbyrd om hans gode Karakter og Trofasthed. Efter Modet blev Afdode fort til Richmond, Utah, hvor Bisættelsen fandt Sted. Br. S. C. Nielsen, Richmond, indviede Graven.

Br. Christiansen var født i Fjellingstrup, Sjælland, den 31. Marts 1859 og blev Medlem af Kirken den 29. Marts 1886.

(Fra »Bikuben«.)

INDHOLD:

Evangeliets Ordinancer er nødvendige 321
»Førend Sølvstrengen løsnes« 324
Afløsning 326
Efteraarskonferencen i Aalborg 327
En Lynfart i Universet 330
Dødsfald 336

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).